

стинята. Нѣма и вода. Тукъ-тамъ се срѣщатъ ямички пълни съ мжтна солена вода, която не е за вкуване. Презъ зимата, когато почватъ валежитѣ, образуватъ се поройни рѣки отъ солена вода, които сж голѣма прѣчка за пжтника. Първото ми пжтуване презъ тази пустиня щѣше да ми струва едва ли не живота.

Презъ месецъ ноемврий се бѣхъ решилъ да посетя една планина, която се издигаше като островъ въ солената пустиня. Разправяха ми, че тамъ имало рѣдкъ дивечъ. Мисълта, че ще мога да убия нѣкой леопардъ, ме накара да прекося пустинята. Керванътъ, съ който тръгнахъ, бѣше отъ 5 камили, 9 магарета, двама водачи, моятъ слуга и единъ ловецъ, който се хвалѣше, че е посещавалъ често тази планина. Камилитѣ носѣха храна и вода за една седмица, а магаретата служеха за яздене и да носятъ палаткитѣ ни. За да бждемъ сигурни, че нѣма да останемъ безъ храна, втори единъ керванъ трѣбваше да тръгне 5 дни следъ нашето заминаване. Островътъ-планина се намира 120 клм. далечъ отъ брѣга на пустинята. Пжтътъ ми се струваше безопасенъ, защото ние щѣхме да използваме единъ старъ камененъ пжтъ. Още презъ 16 столѣтие единъ отъ царетѣ на Персия заповѣдалъ да се направи този камененъ пжтъ, който бѣше една стена, издигната въ соленото блато съ стотици километра дълга. Остритѣ камъни на разнебитения пжтъ не позволяваха да вървимъ по него, затова тръгнахме встрани, кждето солената кора на езерото бѣ доста дебела. Надвечеръ стигнахме първата солена рѣка, гдето, споредъ думитѣ на ловеца, който ни придружаваше, имало мостъ. Само жалки остатъци стърчаха изъ буйнитѣ води на потока. Стрѣмнитѣ му брѣгове бѣха около 6 метра високи и издълбани въ глинеста, мокра и хлъзгава прѣстъ. За да минемъ отъ другата страна, принудихме се да направимъ пързалки, по които да спуснемъ животнитѣ отъ едната страна, а отъ другата да ги изтеглимъ съ вжжета. Това ни забави